

prism
ปริซึม

พนมเทียน

ตอน
ภาคที่
3

เพชรพระอุมา

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับอ็อบุกวาระครบรอบ 50 ปี)

แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพนมเทียน ในการที่ท่านมอบหมายไว้ใจให้สัญญาเช่าลิขสิทธิ์มหากาพย์ แห่งการผจญภัยเรื่องใหญ่ที่สุด คือเรื่อง *เพชรพระอุมา* ทั้ง 2 ภาค จากหนังสือ 48 เล่ม มาจัดทำอ็อบุกขึ้นเป็นครั้งแรก และเพื่อฉลอง *เพชรพระอุมา* ที่มีวาระครบ 50 ปีในปี 2557 พร้อมกันนั้นก็เพื่อ เปิดทางเลือกใหม่ในการอ่านให้นักอ่านทุกกลุ่ม ทุกรุ่น ทุกวัย และทุกเพศ ได้ร่วมผจญภัยอีกครั้งสำคัญในครั้งนี้ *เพชรพระอุมา* ฉบับอ็อบุก ที่จะยังคงความสนุก ตื่นเต้น เร้าใจ และลุ้นระทึกกันในทุกบททุกตอน ทุกอากัปกริยาเคลื่อนไหวของตัวละคร ไม่ว่า ตัวละครที่เป็นคณะกลุ่มคน หรือแม้แต่สิ่งสาราสัตว์ ส่าสัตว์เล็ก สัตว์ใหญ่ ผีนางไม้ สิ่งเร้นลับ-ลึกลับ สิ่งมหัศจรรย์พันลึกต่างๆ อย่างเหลือเชื่อ --- แต่ต้องเชื่อ เพราะนี่คือโลกของเรื่องแต่งและ อำนาจของวรรณกรรม

พนมเทียนได้เสกเป่ามนตร์ขลังแห่งตัวอักษร ใช้จินตนาการผสมเข้ากับประสบการณ์ ความรอบรู้ในศาสตร์วิชาสาขาต่างๆ ประจักษ์ คิด เขียนขึ้นอย่างละเอียดยิบ สำคัญว่าเมื่อเขียนแล้วชวนให้ติดตาม ชวนให้อ่าน อ่านแล้วก็ติดหนึบหนับวางไม่ลง นับตั้งแต่วันแรกที่สถานีภักสัตว์หนองน้ำแห่ง ยันเนินพระจันทร์ - ขุนเขาพระศิวะ ในการออกติดตามหาอนุชา --- ชดประชากร ที่หายสาบสูญไปในป่าลึก ในดงดิบ ดงมรณะ ในนครอันลึกลับ พนมเทียนนำพาผู้อ่านพร้อมตัวละครออกเดินทางบุกตะลุยข้ามหุบเหว ห้วยหนอง และไต่หน้าผาสูงชันไปตามลายแทงของมัจฉานรธา โดยมีจอมพรานรพิณทร์ ไพรวลัยเป็นคนนำทาง

รพิณทร์นำทาง พาเอาคณะนายจ้าง ม.ร.ว.เชษฐา, ดาริน และไชยยันต์ มีคนใช้กะเหรี่ยงดงจอมลึกลับที่ชื่อแฉะชายเป็นคู่ปรับ คอยชิงไหวชิงพริบ มีพรานพื้นเมืองที่ชื่อเกิด, บุญคำ, จัน และเส่ย ยังมีลูกหาบพร้อมเกวียนเทียมควายที่ขนเอาอาวุธยุทโธปกรณ์เต็มอัตราศึก ในการต้องเผชิญศึก ไล่ล่าไ้ก่กัดเสื่อลายพาดกลอน ไอ้แหวง ช้างป่าเจ้าเล่ห์ กองทัพฝูงลิงมหิงสาควายป่า กระตัง หมู หมาใน จระเข้ในบึงน้ำ ฝิโฆมดที่ออกมาดูตืดเลือดของลูกหาบ เสื่อสมิงที่แบกศพคนตายมาบน

หลังของมัน ทั้งผีดิบมันตรัยจากอาณาจักรนทรานคร และ ไตโนเสาร์ในป่าโลกล้านปี...ยังมีตัวละครสำคัญ ๆ อีกหลายตัว อาทิ แหม่มมาเรีย ฮอฟมัน...แหม่ม (มาย) สาวพราวเสน่ห์ ผู้ที่จะมาทำให้ดาร์วิน ราชนิกุลสาวสวยได้ซาบซึ้ง ได้เข้าถึง ทั้งพิשרรักและแรงหึง... ฯลฯ

จะเชื่อหรือไม่ว่า ในโลกแห่งการอ่านของคนที่เกิดขึ้นมา เพื่อที่จะอ่าน อ่านและอ่าน ไม่ว่าเขาหรือเธอ ไม่อาจที่จะไม่อ่าน เพชรพระอุมา เพราะว่าเป็นคือวรรณกรรมไทยยอดเยี่ยมตลอดกาล และคงจะไม่มีนวนิยายไทยเรื่องใดอีกแล้วในรอบ 50-100 ปี ที่จะถึง ที่ได้สร้างคุณค่า สร้างนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นแก่คน ในชาติ เพราะอ่านกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่า เพชรพระอุมา ยังคงครองความนิยม เป็นเพชรเม็ดงามที่อยู่ในใจของนักอ่าน ตั้งแต่ บุคคลระดับนายกรัฐมนตรี ข้าราชการชั้นสูง ผู้พิพากษา นักการเมือง ศิลปิน ดารา-นักแสดง ผู้กำกับภาพยนตร์ พ่อค้า ประชาชน นักเรียน นักศึกษา กระทั่งถึงคนรุ่นใหม่ ๆ ใน พ.ศ. ปัจจุบัน ที่หนังสือเล่มนี้ได้แปลงเปลี่ยนมาเป็นอีบุ๊ก อันมีน้ำหนักเบา พกพาสะดวก จะอ่านที่ไหนอย่างไรก็ได้ (ขอเพียงมีเครื่อง และมีไฟ) และจะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม กระทรวง ทบวง กรม หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน หรือองค์กรใดก็ตามที่

เกี่ยวข้องกับกาอ่าน ส่งเสริมให้คนอ่านหนังสือ จะบังเกิดความรู้สึกว่า ต้องเป็นหนี้บุญคุณหนังสือเรื่องใดเรื่องหนึ่งมากเป็นพิเศษ หนังสือเรื่องนั้นย่อมาเป็น *เพชรพระอุมา* ของพนมเทียน

เพชรพระอุมา ของพนมเทียน ดังที่ทราบอยู่บ้างแล้วว่า นวนิยายเรื่องนี้จัดเป็นนวนิยายที่มีขนาดความยาวถึงขั้นยาวมาก หรือยาวที่สุดในโลก พนมเทียนผู้เขียนใช้เวลาเขียน 25 ปี 7 เดือน 2 วัน คือเริ่มเขียนขณะอายุ 33 ปี มาเขียนจบในวัย 59 ปี และมีประวัติการตีพิมพ์ที่ค่อนข้างแปลก คือพิมพ์ครั้งแรกสุด พ.ศ.2507 สำนักพิมพ์ผ่านฟ้าจัดพิมพ์ เป็นพ็อกเก็ตบุ๊กขาย 10 วัน ออกมาได้จำนวน 98 เล่ม พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ.2513 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาล รายสัปดาห์ พิมพ์ช่วงที่สาม พ.ศ. 2519 ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ รายวัน (เฉพาะวันจันทร์) และพิมพ์ครั้งที่สี่ พ.ศ.2525 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาลปีน ซึ่งทั้งหมดนี้ยังไม่นับ *เพชรพระอุมา* ฉบับพิมพ์ปกแข็ง ทั้งที่พิมพ์จากสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า สำนักพิมพ์คลังวิทยา สำนักพิมพ์हरษา จบถึงยุคปัจจุบันของสำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม ที่พิมพ์ทั้งปกแข็งและปกอ่อน

จากความเป็นหนังสือเล่ม เพชรพระอุมาได้เดินทางมาถึงรูปแบบการอ่านที่เป็นอีบุ๊กกับแพรวสำนักพิมพ์ คล้ายๆว่าการอ่านถึงคราวต้องพลิกเปลี่ยนโฉมหน้า จากการอ่านบนหน้ากระดาษไปสู่การอ่านจากหน้าจอ ซึ่งจริงๆก็เป็นเช่นนั้น ทว่าในความเป็นจริงอีกชั้นหนึ่ง นี่คือการตอบสนอง อีบุ๊กคือเครื่องมือสื่อสาร คือเครื่องมือในการอ่านที่ทันสมัยทันสมัย ในขณะที่แก่นแท้และเนื้อสารของเพชรพระอุมาก็ยังคงความเป็นเพชรอันแข็งแกร่งมั่นคง และทรงคุณค่าอยู่เช่นเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

เพชรพระอุมา ฉบับอีบุ๊ก ยังคงแบ่งเนื้อหาและเรื่องราวออก 2 ภาค

ภาค 1 แบ่งออก 6 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ไพรมหากาฬ

ตอนที่ 2 ดงมรณะ

ตอนที่ 3 จอมผีดิบมันตรัย

ตอนที่ 4 อาถรรพณ์นิตรานคร

ตอนที่ 5 ป่าโลกล้านปี

ตอนที่ 6 แงซายจอมจักรา

และภาค 2 แบ่งออก 6 ตอนเช่นกัน คือ

ตอนที่ 1 จอมพราน

ตอนที่ 2 ไ้เงาดำ

ตอนที่ 3 จิตรางคนางค์

ตอนที่ 4 นาคเทวี

ตอนที่ 5 แต่ปางบรรพ์

ตอนที่ 6 มงกุฎไพโร

เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค 12 ตอน ท่านนักอ่านที่ยังไม่เคยอ่านเรื่องนี้มาก่อน คงพร้อมแล้วที่จะอ่าน หรือถ้ายังไม่...ยังไม่แจ่มกระจ่าง ขอท่านโปรดได้อ่านประโยคในคำพูดของพนมเทียนต่อไปนี้ ท่านได้เขียนเอาไว้ในหนังสือ อินไซด์

เพชรพระอุมา ภาค 1 (สำนักพิมพ์คณศบุรี 2554) โดยความ
ช่วงหนึ่งมีอยู่ว่า

“นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องการผจญภัยในป่าลึกและล่อง
เข้าไปในดินแดนสนธยา เนื้อหามีอยู่หลากหลาย สลับซับซ้อน
เป็นเรื่องของธรรมชาติป่าดงพงไพร ศิลปะของการใช้ชีวิต
อยู่ในป่า ศิลปะในการล่าสัตว์ทุกชนิด ความลึกลับพิสดารของ
ป่าดงพงพี ธรรมชาติวิสัยและนิสัยของสัตว์ป่าทุกประเภท ความ
ลึกลับมหัศจรรย์ของดินแดนหลงสำรวจ อาณาจักรในอดีตกาล
นานแสนนานที่ซ่อนอยู่ในโลกซีกส่วนที่มนุษย์ยังไม่อาจค้นพบได้
จิตศาสตร์ วิญญาณศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ไสยศาสตร์ อาวุธ
ศึกษา ปรัชญา ตรรกศาสตร์ คุณธรรม มนุษยธรรม จริยธรรม
มโนธรรม ความรักระหว่างหนุ่มสาว ระหว่างเพื่อนต่อเพื่อน
ระหว่างนายและบ่าว ระหว่างมนุษย์กับสัตว์ เรื่องของกฎ
แห่งกรรม เรื่องของชาติภพ ฯลฯ รวมหมดทุกสรรพชาติ
มาบรรจุอยู่ในเนื้อหาของนวนิยายเรื่องนี้”

เรียกว่าทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพศาสตร์วิชา มีอยู่ใน
เพชรพระอุมา ขอท่านโปรดได้อ่านกันอย่างมีความสุข

สำนักพิมพ์กราบขอพระคุณท่านนักเขียน คุณพนมเทียน
ศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ปี 2540 คุณสุมิตรา วิเศษ
สุวรรณภูมิ ผู้เป็นภริยา และคุณผาด พาสีกรณ์ ทายาทนักเขียน
ที่ได้กรุณามอบ เพชรพระอุมาแก่แพรวสำนักพิมพ์ สู่ท่านผู้อ่าน
ในรูปโฉมของอีบุ๊ก ดังที่ท่านกำลังจะได้อ่านกันต่อไปนี้

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา ‘พนมเทียน’ ปัจจุบันอายุ 66 ปี เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมาย และต่อเนื่องมาเกือบ 5 ทศวรรษ

ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนถึง 38 เรื่องหลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคุณ เล็บครุฑ เพชรพระอุมา และศิวาราตรี มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนอื่นในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

‘พนมเทียน’ เป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภทหลายแนว คือมีทั้งประเภทจินตนิยาย อาชญานิยาย นวนิยายแนวสืบสวนสอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสาระนิยาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ การใช้ภาษา

ด้วยลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผลสืบเนื่องไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ ละครเวที ตลอดจนเพลงประกอบละครเวที โดยเฉพาะเรื่อง 'จุฬาทรีคุณ' นั้นเป็นที่นิยมกันมาตลอด 5 ทศวรรษ นอกจากเรื่อง 'จุฬาทรีคุณ' จินตนิยายเรื่อง 'ศิวราตรี' ของ 'พนมเทียน' ยังเป็นแรงบันดาลใจให้ 'สกลวรรณ' นำ 'ศิวราตรี' มาเขียนเป็นร้อยกรองยาวกว่า 30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงามแห่งภาษาร้อยแก้วของ 'พนมเทียน' เป็นพื้นฐาน

งานเขียนของ 'พนมเทียน' มิได้เพียงแต่พาผู้อ่านเข้าไปสู่โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่างพิถีพิถันคราะห์ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดหลักการมนุษยธรรมอย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ ผลงานของเขาจึงให้ทั้งความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก 'พนมเทียน' ได้สร้างสรรค์ผลงานทางวรรณศิลป์ที่งดงามและมีคุณค่า ประทับใจผู้อ่านต่างรุ่น ต่างวัย และต่างสถานภาพ มาเป็นเวลายาวนานเกือบครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่อง
เชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี
พุทธศักราช 2540

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสิ้นชาติวาสนาชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้กวีชาย!”

มุมมองและแนวความคิด

ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นแนวนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวตั้งได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมองแนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความประพฤติกรรมของความเป็นมนุษย์ธรรมเป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรโลงไว้ในโลกของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะในยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคต

ก็ตาม โลกเรานั้น ถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็จะไม่เสื่อมโทรมสลายลงสู่ความพินาศย่อยยับ และสังคมของ มนุษย์ก็จะเป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ ๕ ชั้นต่ำเสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็น อันดับหนึ่งในสัญญาตญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรม จะเป็นผลให้มนุษยธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรม ติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี “ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่า เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะ สะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้า เขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่ ทางตรงก็โดยทางอ้อม เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิด ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจาก ความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่น ๆ ที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้น ก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง

พนมเทียน

สิงหาคม 2544

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์
ในวารสารของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม
แห่งชาติ ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งาน
ของศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

เพชรพระอุมา เล่ม 39

ตอน นาคเทวี

130

ทีไหน อย่างไร เมื่อไหร่ ยังคงสภาพของการมีชีพชนม์อยู่ หรือว่าได้กลายเป็นวิญญาณไปแล้ว รพินทร์ ไพรวลัย ไม่อาจทราบได้ แต่รู้เพียงบรรยากาศรอบด้านมีดสนิทคงสว่างเรืองรอง เป็นรัศมีเหมือนอาบไว้ด้วยฟอสฟอรัสทั้งกาย มายืนเด่นตระหง่านงามอยู่บนตำแหน่งหนึ่งอันสูงขึ้นไปเล็กน้อย ด้านซ้ายของเขา

งามเยี่ยงเทวนารี แต่ดูน่าเกรงขามเสียกว่าพบเมื่อกลางวันของวันนี้เสียอีก แม้ว่าริมฝีปากนั้นจะยิ้มเยื่อนให้มังกฎเพชรรูปนาคราชสองหัวที่เกี่ยวข้องกระหวัดอยู่เหนือเศียรแลดูเหมือนเป็นสิ่งมีชีวิตที่เคลื่อนไหวได้

“พราน!”

น้ำเสียงเยือกเย็น กอปรด้วยความการุณย์นั้น เอ่ยขึ้น
แผ่วเบา แต่กังวานเหมือนใช้ระบบอิเล็กทรอนิกส์ของเครื่องเสียงยุค
คอมพิวเตอร์

“สำนึกหรือยังว่า มฤตยูเทพโฉบพระหัตถ์ใกล้ดวงปราณ
ของท่านเข้ามาแล้ว!”

“ก็ให้ท่านปลิดเอาดวงปราณของข้าฯไปเสียเดี๋ยวนี้เถิด
เชิญเลย”

นาคเทวีสรวลเบา ๆ

“เหนื่อยหน่ายท้อแท้ หมดหวังต่อชีวิตต่อสังขารอินทรีย์นี้
เต็มทนแล้วกระมัง?”

“ใช่!”

“ไม่คิดจะหวงแหน รักสังขารอินทรีย์ ในภพภูมินี้บ้างหรือ
ยังงั้น?”

“ไม่!”

“แล้วคิดหวังถึงอิสตรีนางหนึ่ง อันเป็นคู่สร้างสม รวมทั้ง

คู่เวรกรรมมาแล้วหลายชาติหลายภพบ้างหรือไร นางยังรัก
แนวนั้นมั่นคงต่อท่านเพียงผู้เดียวนะ”

คราวนี้เขานิ่งชะงัก ลดทิวลิปทันที

น้ำเสียงอ่อนละมุนเชิงปลุกปลอบนั้นกังวานต่อมา

“มฤตยูปลดปลงท่านลงเมื่อใด นางก็ไม่อาจที่จะดำรงชีพ
อยู่ต่อไปได้อีกแล้วเช่นกัน ท่านประสงค์เช่นนั้นรี?”

“ในชีพชนม์นี้ ในสังขารอินทรีย์นี้ ข้าฯยังมีหวังที่จะได้พบ
กับเธอผู้นั้นอีกหรือ?...ข้าฯไม่มีความหวังใด ๆ เหลืออยู่อีกแล้ว!”

“เมื่อชีพยังอยู่ ความหวังก็ยังมี นี่มิใช่เป็นสังขารธรรม แต่เป็น
ตรรกศาสตร์ของชาวพิภพโลกที่ตั้งกันขึ้นไว้”

“ถ้าเช่นนั้น จะให้ข้าฯทำอย่างไร?”

“ตั้งสัจจาธิษฐานเปลี่ยนแนวทางในการดำเนินชีวิตเสียใหม่
ได้ไหม?”

“อย่างไร?”

“เมื่อภารกิจของท่านในครั้งนี้เสร็จสิ้นลงแล้ว ไม่ว่าจะสำเร็จ

หรือไม่สำเร็จก็ตาม...”

ราชธิดาแห่งบาดาลผู้มีเมตตาจิตต่อเขาเป็นพิเศษ เอ่ย
แถมซ้ำ

“ขอให้เลิกปาณาติบาตเสียที ยุติการพล่าผลาญชีวิต
อื่นใด เพราะท่านก็ตระหนักดีว่ามันเป็นบาปเวรยิ่งนัก ทุกชีวิต
ที่ถือกำเนิดมาในพิภพโลกนี้แล้วมีสิทธิ์ที่จะอยู่ในโลกนี้ ท่าน
ไม่ควรจะไปเบียดเบียนเขา สัจจะนั้น ท่านรักษาได้มั่นคงแล้ว
แต่ศีลในข้อนี้ท่านยังขาดตกบกพร่องอยู่ ถึงไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต
ท่านก็ดำรงชีพอยู่ได้”

“มหาเทวี! ชีวิตในอดีตที่แล้วมา กระทั่งปัจจุบันกาล ข้าฯ
คือ ‘พรานป่า’ ข้าฯฆ่าสัตว์ตัดชีวิตมานับไม่ถ้วนแล้ว บาปเวรนี้...
ไม่มีวันที่จะหลุดหายชำระล้างไปได้หรอก แม้ว่าต่อไปข้างหน้า
ข้าฯจะยุติลงก็ตาม”

นางแย้มริมฝีปาก เห็นไรฟันงามปานมุกประดับ

“อดีตก็คืออดีต และอนาคตก็คืออนาคต ก้าวหนึ่งไปสู่
อีกก้าวหนึ่งย่อมไม่เหมือนกัน ท่านเกิดมาเป็น ‘พราน’ เพราะ
กรรมเก่าเป็นตัวบันดาล สรรพสัตว์ที่สิ้นชีพไปแล้วเพราะท่าน

ล้วนเคยมีบาปเวรผูกพันมากับท่านในชาติปางก่อนทั้งสิ้น และต้องมาชาติใช้คืนให้แก่ท่านในชาตินี้ แต่บัดนี้มันใกล้จะสิ้นสุดลงแล้ว เห็นแก่ศานติสุขในชีวิตของท่านเอง เราจึงมาให้ความจริงในเรื่องนี้แก่ท่าน และชี้แนะแนวทางให้ท่านนั้น อรหันตสาวกของพระพุทธองค์บางองค์ก็เคยได้กระทำความบาปในการเบียดเบียนล้างผลาญชีวิตมาแล้ว หนักยิ่งกว่าท่านเสียอีก แต่เมื่อถึงคราวแห่งการตามทวงหนี้คืนหมดสิ้นและยุติบาปชนิดนั้นลง ก็ยังไปสู่ความเป็นอรหันตเจ้าได้ ตัวท่านเองไม่ได้มีบุญบารมีใดมาส่งเสริมถึงขั้นที่จะละกิเลสในทางโลกย์ไปถึงขั้นอรหันต์หรอก แต่ท่านก็ยังมีทางที่จะหลุดพ้นจากห้วงวิบากกรรม เมื่อท่านยอมยุติภายหลังเมื่อตามทวงหนี้ชีวิตชาติใช้คืนได้หมด”

“พระองค์ย่อมทรงทราบดีแล้วว่า ถ้าแม้ชีวิตข้าฯยังไม่ปลิดปลงลงเสียก่อน ภาระของข้าฯก็ยังมีอยู่ และในหนทางข้างหน้า ข้าฯมีความจำเป็นที่จะต้องประทั่งชีพ มีความจำเป็นที่จะต้องป้องกันชีวิตตนเองและของผู้อื่นในความรับผิดชอบ ข้าฯจะยุติการฆ่าสัตว์ตัดชีวิตลงอย่างฉับพลันได้อย่างไร”

หัตถ์เรียวงามข้างหนึ่งยกขึ้นโบก

“เรามีได้หมายความว่า จะให้ท่านยุติลงเสียในทันที

ณ บัดนี้...ความจำเป็นในการประทังชีพหนึ่ง การป้องกันชีวิต
ของตนเองหนึ่ง และการป้องกันชีวิตผู้อื่นที่ท่านเห็นอยู่คาตา
อีกหนึ่งอยู่ในข้อยกเว้น เพราะเมื่อท่านต้องลงมือกระทำเมื่อใด
ก็หมายถึงว่าท่านยังเป็นเจ้าเวรนายกรรมของสัตว์เหล่านั้นอยู่
เป็นการปลดเปลื้องหนี้สินลบล้างกันไป แต่เราหมายถึงว่า
'ภารกิจของท่านเสร็จสิ้น' นั่นก็หมายถึงว่าภาระการเกิดมา
จองเวรของท่านหมดสิ้นลงแล้ว ขอให้หยุดลงเพียงเท่านั้น ท่าน
จะให้สัจจะกับเราได้หรือไม่”

รพินทร์รู้สึกว่าคุณเองได้พนมมือขึ้น

“ถ้าเช่นนั้น ข้าพระองค์ขอให้สัจจาอธิษฐานข้อนี้ ถ้า
ภารกิจเสร็จสิ้น ถ้าชีพนี้ยังอยู่ แม้จะอยู่อย่างยากแค้นแสนสาหัส
เพียงไร ข้าฯจะเลิกเป็นพราน เลิกฆ่าสัตว์ตัดชีวิตอีกแล้ว จวบจน
ลมหายใจสุดท้ายแห่งชีวิตนี้ หากพระองค์เป็นตัวแทนของยมทูต
ก็ได้โปรดรับคำสัตย์ปฏิญาณนี้ไว้ด้วยเถิด”

“เราไม่ได้เป็นตัวแทนของยมทูต เรามาเตือนท่านเพียงมิตร
เท่านั้น เพราะยมทูตหรือมฤตยูเทพเองจะไม่มาตักเตือนท่าน
อย่างเด็ดขาด นอกจากรอคอยจ้งหะอยู่เท่านั้น...ขณะนี้ความเย็น
อันเป็นสัญลักษณ์แห่งมรณกาลกำลังครอบงำท่านแล้วกว่าครึ่ง

กาย แต่เมื่อท่านได้ให้สัจจะแก่เราแล้ว เราก็จะเพิ่มความร้อนอันเป็นสัญลักษณ์แห่งชีวิตให้แก่ท่าน นี่เป็นสิ่งเดียวเท่านั้นที่เราจะทำได้”

กล่าวจบ สตรีลึกลับอันมีนาคราชเป็นมงกุฏสวมอยู่บนเศียรก็พนมหัตถ์ถึงงามทั้งคู่ขึ้นเหนือทรวงอก ห่อริมฝีปาก มีอาการเหมือนจะเป่าลมออกมาเบาๆ และบัดดลก็ปรากฏเป็นลำแสงสีเขียวพลาบเหมือนไฟจากท่อออกซิเจนเชื่อมเหล็กพันเป็นทางออกมา เปลวแห่งรังสีนั้นพุ่งเข้ามาหมุนวนล้อมรอบกายเขาไว้ม้วนตัวเป็นเกลียวเหมือนจะลุกท่วม

มันไม่มีความทรมาณใดๆทั้งสิ้น มีแต่ความอบอุ่นเหมือนถูกอบอยู่ในเตาผิงหรือเครื่องฮีตเตอร์ ขณะที่ร่างกายเหมือนถูกหมกจมอยู่ในหิมะฉะนั้น! มันเริ่มแทรกความอบอุ่นนั้นเข้าไปในกระแสเลือดที่กำลังจับเป็นก้อนแข็งของเขา...

มันเป็นเวลาเดียวกันกับที่แคลเซียม คลูโกเนท ที่คริสติน่าฉีดเข้าเส้นเลือดของเขาเริ่มออกฤทธิ์...

อินทรีหยาบคือร่างกายของรพินทร์เริ่มสัมผัสกับสิ่งแวดล้อมในขณะนี้แล้ว แม้ยังเต็มไปด้วยความมึนตึ๋มอื้ออวนเพลี่ย

เหลือประมาณ โสตประสาทของเขาแว่วเสียงพูดจ้อกแจ้ก

“ตัวนายอุ่นขึ้นแล้ว! มือกับขาไม่แข็งเหมือนแต่แรก ตะคริว
คลายตัว...ฮา! นายกูเห็นจะรอดแน่”

สัมผัสต่อไปก็คือ รู้สึกว่าฝ่ามือและฝ่าเท้าทั้งสี่นั้นแหละ
แต่หนังตาคาหนังยังไม่ขึ้น ลมหายใจที่เคยติดขัดรู้สึกคล่อง
สะดวกขึ้น แต่ก็รู้สึกอีกเหมือนกันว่ามีอะไรครอบอยู่ที่ปากและ
จมูก ท่อนแขนข้างซ้ายเจ็บนิดๆเหมือนมีเข็มแทงผ่านผิวหนังคาอยู่

ต่อมามีมืออุ่นๆมาแตะที่หน้าผาก ซอกคอ มีหูฟังมากด
ตามหน้าอกและลึนปืออยู่ใต้ใจใหญ่ แล้วภาษาอเมริกันก็ดังเบาๆ
ว่า

“โอเค พันจุดวิกฤติแล้ว หัวใจเต้นดีขึ้น เลือดเริ่มเดิน
สะดวก แต่คงยังอ่อนเพลียอยู่มาก คริส...หรีปริมาณน้ำเกลือ
ลงหน่อยซี รู้สึกจะหยุดเร็วเกินไป”

มีการเคลื่อนไหวอยู่รอบกาย และสำเนียงของนายจ้าง
อเมริกันพูดพึมพำกันอยู่รอบๆ จับถ้อยคำยังไม่ถนัดนัก

มือของใครอีกคนหนึ่งมาจับคลำอยู่ที่แขนและฝ่ามือขวา

ของเขา เป็นมือใหญ่โตค่อนข้างสาบ แล้วก็เป็นเสียงต่ำห้าว
จำได้ว่าเป็นสแตนลีย์หัวหน้าคณะ

“ตัวอ้วนขึ้นมากแล้ว เกือบจะร้อนเสียด้วยซ้ำ เอาละ อย่า
เพิ่งรีบกวนอนะไรทั้งสิ้น ปล่อยให้เขาอนหนึ่งๆตามสบายก่อน และ
ยังไม่ต้องเอาออกซิเจนออก”

“ฟิอาร์เท่าไร?”

เสียงเข้มแต่เบาของคริสตั้งมาจากใกล้ๆ แต่อยู่ตรงไหน
ไม่รู้

“75 ต่อนาที” ผู้ตอบคือหมอเบล

“แล้วบีบี?”

“ลดลงแล้ว แต่ยังอยู่ในเกณฑ์สูง 150-100 ดีกว่าครั้งแรก
ที่พุ่งขึ้นสูงเกือบ 200”

“ระวังหน่อย ช่วงระหว่างบนกับล่างมันใกล้กันเหลือเกิน
อัตราเฉลี่ยโดยปกติของเขาเคย 120-90 ไม่เกินนี้”

“ไม่ต้องห่วง ฉันจะดูแลไว้ก่อนเอง นั่นเวลาเท่าไรแล้ว?”

เสียงพูดโต้ตอบกันอย่างรวดเร็วเหล่านี้ โสตเขาเริ่มรับได้
ทุกประโยค แต่ยังคงติดกกระเดี้ยไม่ได้

“อย่ามาถามฉัน นาฬิกาไม่มีใช้ไปนานแล้ว”

เป็นเสียงเบา ๆ ของเชิดวุธ

“สามทุ่มสิบสองนาทึ”

เสียงห้าว ๆ ของนายคัธประกาศบอกทุกคน

“สามชั่วโมงเต็ม ๆ ที่เขาสลบไป แต่คงไม่เป็นไรแล้ว เอาละ
ทุกคนแยกย้ายกันไปพักผ่อนเถอะ ฉันจะอยู่เฝ้าดูแลเขาก่อนเอง...
เฮ้! บุญคำ จัน เกิด และเส่งไปนอนได้แล้ว ไม่ต้องหวดอีกหรอก
พอแล้ว รับรองว่าเจ้านายกระตุกเหล็กของพวกเขาจะไม่ตายหรอก
ไม่ต้องวิตก”

เป็นคำสั่งอย่างเอางานเอាការของอิสซาเบล

เสียงอ่อย ๆ ของบุญคำตั้งอุบอิบขึ้นว่า

“แล้วนี่นายจะฟื้นรู้สึกตัวขึ้นมาเมื่อไหร่?”

“ประเดี๋ยวก็คงรู้สึกตัวเอง”

“พຽ່ງນີ້ລໍ່ຈະหายໄໝ ຈະຕ້ອງຕໍ່ສາຍ ‘ເຕີມນໍ້າມັນ’ ອີກໄໝ ໝອແໝ້ມ?”

ຈັນຕາມບ້າງ ມີເສີຍງຫ້ວຽາະຫີ່ງ

“พຽ່ງນີ້ຈະหายหรือไม่ พาดินเท่านั้นที่จะบอกได้ แต่สำหรับ ฉันในฐานะหมอบอกได้ว่า พຽ່ງນີ້เขาจะดีกว่าคินนี้ และเรื่อง ‘ເຕີມນໍ້າມັນ’ ก็เหมือนกัน ถ้าเขายังไม่แข็งแรงดีก็ต้องเติมกันต่อไป”

“รักษาให้ดีนะ หม่อมเบล นายรพินทร์เป็นอะไรไปเสีย คนเดียว พวกของบุญคำพาพวกนายหม่อมไปต่อไม่ได้หรอก”

“เถอะน่า ไปเสียทีได้แล้วทั้งสี่คนนั้นแหละ บ่นเสียจริง เจ้านายของพวกเราเนาะคือรู้ันมากรู้ໄໝ ຈັນห้ามแล้วเขาไม่เชื่อเองถึงได้หนักลงในครั้งนี้ อาการของเขาดีขึ้นมาแล้วละ ห้ามร່ອງແຮ່ງกันขึ้นมาเมื่อตอนหัวค่ำ ຈັນก็เห็นว่าเสร็จแล้วเหมือนกัน โชคดีเท่าไรบ้างแล้วที่ยังหายใจอยู่ได้”

ເສີຍງເບລດູພວກນັ້ນເບາ່ງ

“นายกู...มาคราวนี้เคราะห์ร้ายสารพัด ไ้ไ้ที่ไม่เคยเป็น

ก็ดันมาเป็นขึ้นมา ไอ้ที่ไม่เคยพลาดก็พลาด...เฮ้อ! ไม่น่ามาเสี่ยงชีวิตเลย นายอ่อนแอลงไปมากเดินป่าคราวนี้”

“ทำให้ให้ดีๆไว้เถอะบุญคำ รับรองว่า ถ้าพวกฉันยังอยู่ นายของบุญคำไม่เป็นอะไรหรอกในด้านโรคร้ายไข้เจ็บ แต่ข้างเหยียบ เสือขบหัว หรือตกเขาตกเหวลงไปเอง ก็ช่วยไม่ได้จริงๆ”

คริสติน่าบอกกับคนเหล่านั้นด้วยเสียงเรียบปกติ

“ข้างเหยียบ เสือขบหัว หรือตกเขาตกเหวนะมันเรื่องซีมง แหม่ม! นายของบุญคำเอาตัวรอดได้สบายมาก แต่โรคร้ายไข้เจ็บนี่สิแกช่วยตัวเองไม่ได้”

“ก็ช่วยกันตัวเป็นเกลียวอยู่นี่แล้วยังไง เอ...ตานีบอกว่าให้ไปนอนพักได้แล้ว”

เสียงคริสเจียบขาดขึ้นอย่างฉุนๆ

ตบะของหล่อนเหนือกว่าทุกคนในคณะ บุญคำซึ่งจัดว่าแก่นกะโหลกไม่เคยกลัวใครก็ยังคงต้องหุบปากเงียบ เพราะรู้ว่าชีวิตของ ‘นาย’ ฝากไว้กับวิชาการแพทย์ของนาย ‘ฟาร์ริง’

ทั้งหลาย สะกิดชวนลูกน้องอีกสามคนเลี้ยงถอยห่างออกไป
ภายหลังจากนั้นเผ้ากันอยู่ตลอดเวลา พอห่างพวกนั้นแกก็ขบฟัน
พูด

“ให้กูเป็นนายเสียหน่อยไม่ได้ พ่อจะล่อเสียให้หมด...
นายหญิงก็เหมือนกัน ไม่รู้ปานนี้ไปอยู่เสียที่ไหน กูชักโกรธ
นายหญิงแล้วนะนี้ ไม่รู้จักตามมาเสียที หรือว่าทิ้งนายของ
พวกเรา ตัดหางปล่อยวัด เอ๊ยปล่อยป่าไปเสียแล้ว”

“ฮี้! ลุงเก๊าะ หุบปากเสียทีเหอะ พูดอะไรไม่เป็นมงคล
เลย”

เกิดและเสย เจ้าพรานเด็กหนุ่มสองคนทนรำคาญไม่ไหว
ร้องออกมาพร้อมๆกัน ตาเฒ่าจึงยอมเงยบเสียงไป แต่ไม่วาย
จู้ปากจิกจิกขัดดอกขัดใจสารพัด

แล้วเปลือกตาของรพินทร์ก็ค่อยๆเปิดขึ้น สิ่งแรกที่เห็น
บนปลายจมูกของตนเองคือฝาพลาสติกใสครอบออกซิเจน จุดที่
สองคือเสาน้ำเกลือต่อสายโยงเข้าแขน ความสลัวของสถานที่
เกิดจากกองไฟที่ก่อไว้โดยรอบและตะเกียงน้ออนไ้้แบตเตอร์

แห่งดวงเล็ก ๆ ซึ่งบัดนี้สวิตช์ไม่ได้เปิด

แม่ผมแดงนั่งเอาหลังพิงกองสัมภาระมองดูเขาอยู่ใกล้ ๆ
เพียงคนเดียว นอกนั้นมองไม่เห็นว่ายากันไปไหนหมด

เขายกมืออันอ่อนล้า ไม่มีแรง หยิบฝาครอบออกซิเจน
ออกจากปากและจมูก หล่อนจึงขยับตัวไปปิดวาล์วที่ออกซิเจน
พอเอื้อมมือไปคลำแขนซ้ายที่มีเข็มน้ำเกลือปิดทับด้วยพลาสติก
หล่อนก็คว้าข้อมือไว้

“ควรจะรู้ตัวดีแล้วไม่ใช่หรือว่าตกอยู่ในสภาพไหน อย่า
ถึงสายน้ำเกลือออกกะตัวยังไม่อยากจะตาย” กระแสเสียงของ
หล่อนอ่อนโยน

รพินทร์นิ่ง ส้มตาเหม่อลอยอย่างปราศจากจุดหมาย
แน่นอน คิดซังกำลังตนเองแล้วก็บอกได้ทันทีว่า แม่จะผงกศีรษะ
ขึ้นก็แสนยากตอนนี้ เสียงถามต่อมาว่า

“หายใจคล่องสะดวกดีแล้วรี?”

เขาพยักหน้านิดหนึ่ง

“รู้สึกเจ็บแน่นที่หน้าอกบ้างไหม?”

แทนคำตอบ รพินทร์สั่นหน้านิดหนึ่ง

“หนาวเย็นตามมือและเท้าอีกไหม?”

คนเจ็บสั่นหน้าอีก

“ขอสอบประวัติอาการเจ็บป่วยของคุณหน่อยนะ ไม่ต้องตอบเป็นคำพูด ถ้าใช้พยักหน้า ถ้าไม่ใช่สั่นหน้า เป็นคำถามสั้นๆ ให้เข้าใจง่ายๆ”

บุคคลสำคัญที่สุดในคณะ ซึ่งบัดนี้กลายเป็นคนเจ็บอีกครั้ง ใช้ภาษาไปอยู่เช่นเดิม

“นอกจากอาการไข้มาลาเรีย เคยมีอาการเจ็บป่วยอย่างอื่นบ้างไหม เว้นปวดหัวตัวร้อนหรือไข้หวัดธรรมดา”

“โน!”

คราวนี้เสียงแหบๆผ่านริมฝีปากของเขาออกมา เบลี่ยมออกมานิดหนึ่ง ก้มลงมาใกล้

“อาการของตะคริวกล้ามเนื้อบางส่วนเกร็ง มีนติระชะอย่างแรงจนหมดสติล่ะ?”

“โน!”

“เวลาเดินหรือทำงานเหนื่อยมากๆ ล้มฟุบหมดสติไป
เฉยๆ?”

“โน!”

“ขาดออกซิเจน หายใจไม่ออกในบางขณะ?”

“โน!”

“ลมบ้าหมู ลมชักกระตุกบางครั้ง?”

“โน!”

“อาการที่คุณปฏิเสธทั้งหมด เคยมีทางด้านบรรพบุรุษ
คุณบ้างไหม? เท่าที่คุณรู้?”

“เท่าที่รู้ไม่เคยมี”

เขาเริ่มพูดออกมาเป็นประโยคแรกด้วยเสียงแห้ง เบล
จับสำเนียงรู้สึกได้ว่าแม้ว่ามันจะแตกพóra แผลวเบา แต่ภาษาอเมริกัน
ยังชัดเจนอยู่เหมือนเดิม

“อย่าถือว่าเป็นการละลายล้าวงนะ ถ้าคุณให้รายละเอียดได้มากเท่าไรก็จะทำให้สามารถวินิจฉัยโรคและหาทางบำบัดเยียวยาได้สะดวกขึ้นเท่านั้น เท่าที่เราทราบ คุณพ่อคุณเสียชีวิตไปแล้ว...ถูกต้องไหม?”

“ใช่”

“สาเหตุการเสียชีวิต อายุขณะที่ท่านถึงแก่กรรม?”

“มาลาเรีย ขณะเสียชีวิตอายุ 72 ปี”

เบลพยักหน้าช้าๆ

“คุณแม่คุณล่ะ ทราบว่ายังมีชีวิตอยู่ แต่สุขภาพไม่ดีนัก ท่านเป็นอะไร?”

“โรคชรา โรคประสาท มีอาการเบาหวานเล็กน้อย และความดันต่ำ”

“ทีนี้ว่าถึงตัวคุณเอง ชีวิตปกติถ้าไม่ออกป่าตีหมัดไหม?”

“ไม่...แต่บุหรีค่อนข้างจัด”

“ประมาณสักกี่ซองต่อ 1 วัน?”

“เอาแน่ไม่ได้ ถ้าปกติของเดี่ยวอาจไม่หมด ถ้าประสาท
ตั้งเครียดอาจถึง 2 ซอง”

“พักผ่อนวันละกี่ชั่วโมงถ้าไม่ออกป่า?”

“หกถึงแปดชั่วโมง แล้วแต่เหตุการณ์”

“แล้วแต่เหตุการณ์ หมายถึงยังไง?”

“ถ้ากลุ่ม มีกังวล ก็นอนน้อย นอนไม่ค่อยหลับ ถ้าสบาย
ใจก็นอนได้นานหน่อย”

“กลุ่มกังวลบ่อยไหม?”

“ค่อนข้างบ่อย”

“ติดยาอะไรเป็นประจำบ้าง นอกจากควินิน?”

“ก็...แอสไพริน กับ...ประเภททรานควิลไลเซอร์บางชนิด”

“บอกชื่อของผู้ผลิตหรือชื่อตราสินค้าได้ไหม ที่ว่าทรานควิล
ไลเซอร์นะ?”

คนเจ็บอึ้งไปครู่ มองดูท้องฟ้าดำสนิทเบื้องบน เขารู้สึก

เหมือนถูกแพทย์สอบประวัติในโรงพยาบาล

“ผมไม่อยากจะใช้ยี่ห้อไหนเป็นประจำ กลัวติด...เปลี่ยนมันไปเรื่อยๆ ก็มีพวกลิมบิทรอล เม็มโปร ไดอะฟิน แวเลียม ทิปทานอล ซาแน็ค สารพัดตราของผู้ผลิต จำไม่ได้ แต่พยายามไม่ให้เกิน 5 มิลลิกรัม”

หมอเบลจึปากเบาๆ เบิกตาโตมองดูหน้าเขา

“หลายชนิดเป็นยาประเภทแก้มึ่มเศร้า และเป็นยาบังคับประสาทค่อนข้างแรงชนิดที่เขาให้พวกโรคประสาทหรือคนคลุ้มคลั่งเสียสติกัน ใครเป็นคนแนะนำให้คุณกินยาประเภทนี้?”

“หมอที่โรงพยาบาลในตัวจังหวัด เขาจ่ายมาให้เป็นประจำๆ เท่านั้น เวลาไปปรึกษาเพราะนอนไม่หลับหรือหลับไม่สนิท แต่เขาก็ไม่ได้ให้ใช้ประจำ ผมจำชื่อยาไปแล้วแอบไปซื้อกินรักษาตัวเอง”

“โอ! มายกู๊ดเนสส์...น่านเท่าไรแล้วที่คุณแอบไปใช้ยาประเภทนี้ด้วยตัวเองโดยหมอไม่สั่ง”

เขายังไปครู่ หลับตาลง

“ก็...หลังจากกลับจากเทือกเขาพระศิวะคราวนั้น”

“คิดว่าฉันเป็นหมอที่พยายามจะรักษาคุณ และคุณเป็นคนไข้นะ ขอทำความเข้าใจอีกครั้ง”

รพินทร์พยักหน้า

“ต้องไม่ฉุนเฉียว โกรธ หรือไม่พอใจในสิ่งที่ฉันจะขอลาไปเรื่อยๆ นี่ถ้าตอบได้ก็ตอบ ไม่อยากตอบก็ไม่ต้องตอบ ตกลงไหม?”

“ผมเป็นอะไรไป เบล?”

เขาพิมพ์คำถามอาการของตนเอง

“ประเดี๋ยวจะบอกให้ แต่ต้องตอบคำถามฉันให้กระจ่างแจ้งเสียก่อน ม่ายังนั้นฉันอาจวิเคราะห์โรค...หรือสาเหตุไม่ถูก”

“ตกลง”

อย่างคนป่วย เขาตอบรับอย่างจำนน ซึมซาดูหน้าสงสาร ผิดไปกว่ารพินทร์คนเดิมมาก

“ฟังให้ดีนะ หลังจากคุณกลับจากเทือกเขาพระศิวะ เอาคน

หายสาบสูญกลับคืนมาได้สำเร็จ ฝ่ายนายจ้างของคุณก็แยกย้ายกันไป เพราะพวกเขาหมดภาระหน้าที่กับคุณแล้วนี่ ใช่ไหม?”

“ใช่”

“คุณรัก หรือผู้หญิงคนที่คุณรัก รวมทั้งคิดว่าเธอก็รักคุณก็ได้แยกจากไปด้วย เธอจะขอทราบว่าระยะหลังจากนั้นเป็นต้นมา คุณกับเธอมีการไปมาหาสู่พบปะกันบ่อยครั้งไหม?”

สุภาพบุรุษไฟรยังคงหลับตาอยู่เช่นนั้นอย่างอ่อนเพลียตอบแผ่วๆ

“เคยแต่ติดต่อกันทางจดหมายนานๆครั้งเท่านั้น”

“คุณยังอยู่ที่หนองน้ำแห่งตามเดิม ในฐานะอาชีพเดิม บุกป่าฝ่าดงไปตามเรื่อง ส่วนผู้หญิงคนที่คุณรักก็แยกตัวไปตามทิศทางของเธอ”

“ใช่!”

“ทำไมถึงเป็นอย่างนั้น?”

รพินทร์สันศิริชะ

“ไม่ทราบเหมือนกัน”

“แล้วอะไรที่ทำให้คุณแน่ใจว่าเธอยังรักและมั่นคงต่อคุณ
อยู่?”

คนป่วยไม่ตอบ แต่ชี้ไปที่สมองและทรวงอก อันเป็น
ตำแหน่งที่ตั้งของหัวใจตนเอง เบลพยักหน้าซ้ำๆ ถามต่อ

“เอาละ แปลว่าคุณมีความมั่นใจและเชื่อมั่นอย่างเต็มที่
ซึ่งความมั่นใจนี้มันเป็นสิ่งที่ไม่มีใครจะรู้ได้ดีไปกว่าตัวคุณเอง
เพราะมันเป็นอำนาจจิตพิเศษเฉพาะตัว...”

“คุณจะดำ่ว่าผม ‘หลงตัวสำคัญผิด’ ก็ได้ล่ะ”

เขาสอดมาเบาๆ หล่อนส่ายหน้า

“ไม่! ฉันไม่ดูหมิ่นความคิด ความเชื่อของคุณถึงเพียงนั้น
หรอก มันอาจมีสิ่งบอกเหตุยืนยันให้คุณมีความเชื่อมั่นเช่นนั้น
ก็ได้ ซึ่งมันลึกซึ้งเกินกว่าที่คุณจะบอกให้ฉันฟังได้...เอาละ...คุณ
ไม่พบกับเธออีกเลยหลังจากแยกกันคราวนั้นแล้ว”

“พบครั้งเดียว โดยไม่คิดฝัน”

“เมื่อไหร่ อย่างไร เล่าให้ฟังได้ไหม?”

“เธอจู่มาเยี่ยมผมจนถึงหนองน้ำแห่งนี้โดยไม่ให้รู้ตัวล่วงหน้า และพักอยู่ด้วยกัน 1 คืน ขอคำมั่นสัญญาว่า ขอให้ผมไปในงานวันเกิดเธออีก 7 วันข้างหน้า ผมรับปากกับเธอและตั้งใจจริงๆ แต่...”

“พูดให้จบ”

“พอวันรุ่งขึ้น พวกคุณก็เข้ามาแทรกแซงเสียก่อน”

“โอ! เสียใจมากนะ ในข้อนี้...”

เบลครางออกจากใจจริง ขยับปลายจมูกแล้วเอื้อมมือไปลูบแก้มเบาบนทรวงอกเขา

“มันเป็นเรื่องของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า อะไรจะเกิดมันก็ต้องเกิด ห้ามมันไม่ได้หรอก คุณเชื่อใช่ไหมว่า พวกเราไม่ได้มีเจตนาที่จะแยกคุณกับคนรัก”

“ถูกต้อง ผมเข้าใจ”

“คุณเริ่มโกรธและเกลียดพวกเรามา นับแต่วินาทีแรกที่รู้

จุดประสงค์?”

“ผมพยายามระงับ และในที่สุดผมก็ทำได้ และคิด
อย่างคุณพูดเมื่อกี้ คืออะไรจะเกิดมันก็ต้องเกิด ทรรศนะคติของ
พวกเราเรียก ‘พรหมลิขิต’ และ ‘วิบากกรรม’ ”

“ย้อนกลับมา ณ วันที่เธอได้พบกับคุณที่หนองน้ำแห่งนี้...
ทุกสิ่งทุกอย่างในเรื่องความรักสตราปรีนดีหรือ?”

“ดีมากที่สุด”

“คุณเคยขอเธอแต่งงานบ้างไหม?”

“ไม่เคย”

“ทำไม?”

“ขอไม่ตอบในข้อนี้”

“แล้วเธอล่ะ มีที่ท้าวว่าจะยอมร่วมชีวิตกับคุณไหม?”

เขาพยักหน้า

“ใช่! เธอรักและต้องการผม”

“อีกคำถามหนึ่ง...อะไรนะที่ทำให้คุณไม่เป็นฝ่ายขอแต่งงานกับเธอ และแยกกันอยู่...ล่องเลยมาเป็นเวลานาน ทั้งๆที่ก็ไม่น่าจะมีอุปสรรคอะไร แต่กลายเป็นว่าคุณอยู่ตามประสาของคุณ เธอก็ยังคงดำเนินชีวิตไปตามฐานะของเธอเอง เราสัญญากันแล้วนะรพินทร์ ว่าคุณต้องไม่โกรธเมื่อถูกถาม และมีสิทธิไม่ตอบได้ถ้าไม่ต้องการตอบ”

“เธอรวยมาก ผมจนมาก เธออยู่ในสังคมอีกชั้นหนึ่ง สถานภาพของเราแตกต่างกันฟ้ากับดิน ผมเองเป็นคนไม่กล้า ทะเยอทะยาน พุดแค่นี้คุณคงเข้าใจ”

“ฉันเข้าใจ...”

เบลรับคำ จับหลังมือของเขาบีบเบาๆอย่างให้กำลังใจ

“และเชื่อมั่นในความรักของเธอผู้นั้นเหมือนคุณด้วยด้วย มิฉะนั้นเธอคงไม่มาพบคุณจนถึงหนองน้ำแห่งนี้และใช้ชีวิตร่วมอยู่กับคุณตลอดทั้งคืนหรือ...คุณเคยมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเธอไหม?”

จากอาการมองอย่างเหม่อลอยขึ้นไปยังท้องฟ้าดำมืด ผู้ถูกตั้งคำถามเปลี่ยนมาจับประสานตาผู้ถาม หนึ่งไปขณะ แล้ว

ตอบซ้ำๆ แม้จะแหบแห้ง แต่ก็หนักแน่นเด็ดเดี่ยวยิ่งนัก

“ไม่เคย!”

“แน่ใจ?”

“แน่!”

“ลองทบทวนให้ดี ฉันหมายถึงตลอดระยะทางที่เดินป่า อยู่ด้วยกันอย่างใกล้ชิด และทั้งขณะที่เธอมาอยู่กับคุณที่บ้านพัก หนองน้ำแห่งตลอดคืน...ตามที่บอกไว้”

“ไม่ว่าที่ไหน เมื่อไหร่ คำตอบก็คือ...เนเวอร์!”

“แปลก! ฉันแทบจะไม่เชื่อคุณเลยนะ”

“สิทธิในการเชื่อหรือไม่เป็นของคุณ แต่ผมก็ยืนยันอยู่
อย่างนี้

สีหน้าของหมอเบลแสดงความฉงนอย่างแท้จริง และ คำถามของหล่อนเป็นไปในรูปแบบเอางานจริงจังเยี่ยงการสอบ ประวัติคนไข้มากกว่าที่จะแซะใช้ในเรื่องส่วนตัวด้วยเจตนา
อย่างอื่น

“ถ้าฉัน คุณเป็นคนรัก คู่รักแบบไหน?”

“แบบไหนไม่ทราบ แต่ที่แน่ๆคือไม่ใช่แบบอเมริกันหรือพวกยุโรป เราคนไทยถือมากในเรื่องนี้ และคนไทยคนอื่นๆเขาจะเป็นอย่างไรในยุคนี้ ผมก็ไม่ทราบเหมือนกัน ผมหมายถึงเฉพะตัวผมเองกับเธอเท่านั้น”

อิสซาเบลกะพริบตาถี่ มีอาการงุนงง หล่อนประหลาดใจจริงๆ เพราะความเป็นต่างชาติต่างภาษา

“อาจซอกแซกละเอียดนิดหน่อยนะ...ในคำถามข้อนี้ เพราะฉันไม่เคยเข้าใจมาก่อน ตามปกติแล้ว ขึ้นชื่อว่า ‘คู่รัก’ มันก็ต้องมีการเกี่ยวพันกันมาก่อนบ้างเป็นเรื่องธรรมดา ส่วนจะถี่หรือห่างมากน้อยขนาดไหนมันอีกเรื่องหนึ่ง...คุณไม่เคยจูบกอดเธอบ้างรึ?”

“สัมผัสภายนอกเคยบ้าง”

“วิทเอาร์ท อินเตอร์คอร์ส?”

“คุณได้ยินที่ผมพูดนี้ไหม ว่าผมไม่เคยล่วงเกินเธอมากไปกว่านั้น!!”

“ทำไม? เธอไม่ยอม?”

“ไม่ใช่...คุณต้องรู้ชนบทประเพณีทางตะวันออก โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนไทย เหนือไปกว่านั้น คุณต้องเข้าใจผมด้วย เพียงครั้งเดียวที่มีการร่วมเพศกับผู้หญิงดี ๆสักคนหนึ่ง คนไทยถือว่าฝ่ายชายจะเป็น ‘สามี’ และฝ่ายหญิงจะเป็น ‘ภรรยา’ ผมยังไม่แน่ใจว่าผมจะเป็นสามีของเธอได้ ผมจึงไม่อาจทำอย่างที่ว่าคุณว่าจะทำได้”

น้ำเสียงของเขายังเลื่อนลอยอยู่เช่นนั้น

“ฮือม...อินเตอเรสดี้ง! คุณรู้จักหักห้ามใจได้ดีมาก มีอำนาจจิตสูง เหนือสภาวะทางกาย แต่มันบังเอิญไปฝืนกฎของชีววิทยาทางเพศ...ขอทราบสั้น ๆ เฉพาะเธอผู้นั้น เธอเป็นคนหัวโบราณรึ?”

“เธอเป็น ‘กุลสตรีไทย’ แต่ไม่หัวโบราณหรอก การศึกษาสังคม ก็ไม่ต้องย้ไปกว่าพวกคุณอเมริกันทั้งหลายเลย ผมแน่ใจว่าไม่ว่าทางฐานะหรือทางสังคม เธอสูงกว่าพวกคุณเสียอีก ไม่ใช่เฉพาะในเมืองไทย แต่สังคมทั่วทุกซีกโลก”

“ในฐานะที่เธอเป็นแพทย์ ทั้งทางอายุรกรรมและศัลยกรรม

มือเกียรตินิยม เธอเคยทราบบ้างไหมว่า คุณต้องอาศัยยา
ประเภททรานควิลเซอรส์อยู่ตลอดเวลา”

“เธอไม่ทราบ เพราะผมไม่เคยบอกให้เธอทราบ”

“รู้ไหม รพินทร์ ถ้าเธอทราบ...เธอจะสั่งให้คุณระงับยา
พวกนั้นทันที เพราะมันเป็นยาอันตรายและเสพติด”

เขานิ่ง

“คุณกำลังคิดถึงเธอมาก และก็เชื่อว่าเธอต้องคิดถึงคุณ
มากเช่นกัน ถูกต้องไหม?”

ฝ่ายถูกสอบประวัติพยักหน้า

“คิดว่าเธอจะถึงกับฆ่าตัวตายไหม?”

“เธอไม่สิ้นคิดหรือบ้าบอถึงขนาดนั้นหรอก แต่เจ็บปวด
แน่?”

“เธอจะตามมาไหม? ขณะนี้ฉันเชื่อว่าเธอรู้ข่าวแล้ว”

“คิดว่าคุณไม่ตาม เธอไม่ได้อยู่คนเดียว...ยังมีพี่ชายอีก
ถึงสองคนที่จะคอยให้สติหรือห้ามปรามในสิ่งที่เธอทำไม่ถูกต้อง”

“พี่ชายของเธอทั้งสองเข้ากับคุณได้ดีหรือเปล่า?”

“เข้าใจว่าเข้ากับผมได้”

“ถ้าน้องสาวของเขาแสดงความประสงค์จะแต่งงานกับคุณ คุณว่าพี่ชายทั้งสองคนจะทักท้วงห้ามปรามหรือขัดขวางไหม?”

“ผมไม่แน่ใจ”

“ทำไม เธอไม่ใช่เด็กไม่ใช่รี?”

รพินทร์ ไพรวลัย ถอนใจยาว

“เป็นประเพณีไทยอีกชนิดหนึ่งที่คุณควรจะได้รับรู้ไว้ การมีคู่ของหญิง...จะต้องได้รับความเห็นชอบพร้อมใจของญาติฝ่ายตนด้วย รายนี้เธอมีพี่ชายสองคนเป็นญาติผู้ใหญ่ที่ใกล้ชิดที่สุด ผมมันคนปาคนดอย มีชีวิตแคบ ๆ อยู่กับลิงค่างบ้างชะนี ส่วนเธอก็อย่างที่บอกแล้ว ในชีวิตแต่งงานของคนไทย ผู้ชายจะเป็นผู้นำ แต่ผมด้อยกว่าเธอทุกอย่างนี้ น่าจะเป็นอุปสรรคที่ญาติผู้ใหญ่ของเธอขัดข้องก็ได้”

“แต่คุณเองแม้จะอ้างว่าจนและหมกตัวอยู่แต่ในป่า ทว่า

คุณก็มีพื้นฐานของการศึกษาและทางสังคมมาดีพอสมควรไม่ใช่หรือ?”

“นั่นไม่ได้เป็นสิ่งช่วยยกฐานะของผมขึ้นมาได้เลย เมื่อเทียบกับเธอ”

“คุณก็เลยเก็บเอาเรื่องชนิดนี้สะสม หมักหมมอยู่ในจิตใจสำนึก ปวดร้าวทรมานใจตัวเองมาตลอดเวลา จนกระทั่ง... ปัจจุบันนี้”

“ใช่...ผมคิดหนัก หวาดหวั่นไปสารพัดชนิดเกี่ยวกับเรื่องนี้”

เขาตอบเหมือนถูกสะกด...และก็ถูกสะกดจิตจริงๆ เพราะในน้ำเกลือที่กำลังเดินเข้าเส้นเลือดเขาอยู่ในขณะนี้ ซีไอเอ. สาวสวยในฐานะของแพทย์ประจำคณะ แอบเอาตัวยาบางชนิด ผสมเข้าไปด้วย

“น่าเห็นใจ แต่ฉันว่าคุณไม่น่ากลัวดั่งกลุ่มหรือคิดอะไรมากนะ ถ้าเธอรักคุณเสียอย่างเดียว อะไรๆมันก็มาเป็นอุปสรรคขัดขวางไม่ได้หรอก และเมื่อคุณกลับไปแล้ว ฉันเชื่อว่าเธอคงยังรอคอยคุณอยู่ คงไม่เปลี่ยนใจย้ายนักหรอก – ไม่ใช่หรือ?”

“ขอบคุณที่ให้กำลังใจ ผมภาวนาไว้เช่นนั้น”

“ขอทราบประวัติในด้านเช็กซ์ของคุณ ถ้าคุณพอจะให้ได้”

“ลองถามดู”

“ตายด้านหรือมีแนวโน้มหรือเปล่า?”

“ปกติธรรมดา เหมือนผู้ชายทั่วๆไปนั่นแหละ”

“ใช้สินะ บางครั้งก็รุนแรงเสียด้วย...”

เบลพูดหน้าตาเฉย เพราะตัวเองเคยทดลองเข้าก่อนแล้ว

“ทีนี้ฉันอยากรู้ว่า คุณมีทางผ่อนคลายอย่างไร?”

“สำหรับผมไม่จำเป็น ทนไม่ไหวเข้าจริง ๆ ผมก็เคย ‘ฝันเปียก’ ”

“อดีตย้อนหลังไปอีก ก่อนที่คุณจะพบ...และรักเธอผู้ที่คุณเคยยุ่งเกี่ยวกับผู้หญิงบ่อยไหม”

“เคย แต่ไม่บ่อยนัก ในวัยรุ่น...ในต่างประเทศที่ยังเรียนอยู่ ผมโลดโผนมากในเรื่องนี้ แต่เมื่อหนุ่มใหญ่ขึ้น ผมพยายาม

หลีกเลี่ยง เพราะผมเองก็ยังไม่อยากแต่งงานกับใครหรือถูกผู้หญิง
คนไหนล่อลวงตัวไว้ มันเกี่ยวกับอาชีพอันไม่น่าพิสมัยของผม”

“เคยยุ่งกับผู้หญิงพื้นบ้านหรือหญิงชาวป่าชาวเขาที่เขา
เลื่อมใสนิยมชมชื่นคุณบ้างไหม ประเภทปล่อยอารมณ์เฉพาะ
ปลดเปลื้องนะ”

“ไม่เคย เพราะจะเสียความเคารพนับถือไป จากหนองน้ำ
แห่งตลอดทั่วแนวป่า ผมเปรียบเหมือน ‘พ่อ’ ของพวกเขา
ทุกคน”

“มาสเตอร์เบชัน?”

“ถ้าโดยความจงใจ ไม่เคย!”

“เบสเชื่อถือดี?”

“ผมถือว่า เป็น ‘คน’ มีใจเป็น ‘มนุษย์’ จึงเสพภัยกับสัตว์
ไม่ได้ ทั้งๆที่บางขณะก็เคยคิดอยากจะทดลองเหมือนกัน
ในสัตว์เพศเมียบางชนิดที่มีลักษณะอวัยวะเพศใกล้เคียงกับ
ของมนุษย์ผู้หญิง”

“เคยถูกผู้หญิง ‘ข่มขืน’ บ้างไหม?”

หล่อนวางหน้าเฉยตาม แต่นัยน์ตาก็ยิ้ม

รพิินทร์เพิ่งจะยิ้มบ้าง ๆ ออกมาได้เป็นครั้งแรก

“วอทอะซิลลีเควสชั่น! คุณเล่นงานผมมาก่อนแล้ว”

“ก่อนหน้าฉันล่ะ?”

คราวนี้หล่อนชวนคุยไปในเรื่องสนุกเพื่อผ่อนคลายประสาท

เขา

“อาจเคยมี หรืออาจไม่เคย... จำไม่ได้แล้ว”

“เคยเกลียดเพศตรงข้ามบ้างไหม?”

“บางที”

“เอาให้แน่ชัด เคย...หรือไม่เคย”

“เคย!”

“อย่างเช่นฉันหรือคริสเป็นต้น?”

“ขอปฏิเสธว่าผมไม่เคยมีความคิดเช่นนั้นกับคุณหรือคริสเลย”